

Zdalo se mi...

Po půlnoci na Silvestra jsem šel spát. V posteli jsem usnul téměř okamžitě. Náhle jsem se probudil v mé skalní jeskyňce v městečku Strongstone. Podíval jsem se na kalendář a řekl si: „Konečně prázdniny, je na čase něco podniknout“.

Oblékl jsem se do mého letního oblečení, obul se a přemýšlel: „Kam bych mohl dnes zajít? Za kamarády nebo jen tak do ulice?“ Rozhodl jsem se pro první možnost a šel. Šel jsem jinak po klidné Měděné ulici. V tom slyším zvuk, jako když se rozbíjí sklo. Vycházelo to z nedalekého zlatnictví, odkud vidím utíkat kamaráda Teodora. „Hej, stůj, co to děláš, jsi normální!“ zakřičím na Tea, který se na mě podívá. To přece není Teo! „Emch ... kdo jsi a proč máš Teovu mikinu?“ zeptal jsem se, ale cizinec utekl.

Byl jsem jediný, který věděl, že zloděj není Teodor. Běžím do Teova bytu, vejdu a zeptám se ho: „Teo, kde máš mikinu?“ „Tam na věšáku,“ odpověděl, „nač ji potřebuješ?“ „Já ji nepotřebuju, ale má ji jeden zloděj, který vyloupil zlatnictví v Měděné ulici,“ popsal jsem mu událost stručně. „A nač ji potřebuje on?“ zeptal se podezřívavě. „No aby tě dostal před soud, zamaskoval se, aby vypadal jako ty,“ odpověděl jsem.

Hned další den přišla k Teovi městská stráž, aby ho vzala do hladomorny a poté před soud. Já jsem bohužel nemohl nic dělat, ale něco jsem přece jen vymyslel: „Stráž je pomalá a já mám koně, k hladomorně přijedu dřív, natavím mříže, čímž se uvolní a pak Tea vysvobodím.“ Rychlostí blesku jsem jel k hradu. Jenže jsem nevěděl, do jaké hladomorny půjde, tak jsem uvolnil obě. Vše probíhalo hladce, ale uviděla mě stráž a zavřela mě do třetí, neuvolněné hladomorny. Tea dali naštěstí do té uvolněné. Přes díru ve zdi jsem mu řekl: „Teo, strč do mříží, vylez a potom přijď sem, k mojí mříži.“ Teo poslechl, strčil do mříží a vylezl. „Hotovo,“ řekl radostně. „Ještě není.“, říkám mu, „nasedni na mého koně, kterého přivážeš ke třetí mříži z leva a potom mu zavel: „Zaber!“ Teo všechno udělal a byl jsem také venku. „Co teď?“ zeptal se Teo. „Teď budeme muset přeletět na druhou stranu Velké hory.“

Nasedli jsme na přerostlou kachnu a letěli. Po dvou dnech letu jsme konečně za horou. To překvapení, které nás čekalo, bylo nepopsatelné. Na druhé straně hory se nacházelo obrovské město. Ve městě jsme objevovali věci 21. století - auta, letadla, vysoké mrakodrapy, mobily, elektřinu - vše, co náš národ žijící před horou nepoužíval,

ačkoliv žil také ve 21. století, ale technikou zamrznul ve středověku.

Všemi objevy jsem byl tak nadšený, že jsem se probudil a zjistil, že vše byl jen sen.

Václav Křenek, 6. ročník